

לגר שלחן". הוא בשמה והיא בשמו, יש בו משום דרכי האמורי. דונו דני, יש בו הוא בשמה וזהו נשמה וזהו נשמה. הוא הוא נשמו. הוא הוא נשמו. מחליפין שמותיהן זה בזה נלילה משום ניחוש: דונו דני. התחזקו מצויי:

עין איה

ק. הוא בשמה והיא בשמו, יש בו משום דרכי האמורי. יסוד דרך ד' הסלולה בישראל היא מילוי החובה. התעורה האלהית היא מקפת את האדם, למלאות את תכונתה. נוצר האדם ע"פ גורלו להיות איש או אשה, היינו למלא תפקיד ידוע בהויה. השם המיוחד את העצמיות של הנקרא, כולל בקרבו את הצד היותר יסודי שבהויה. כיון שההויה היא חובה, עבודה ומשמרת, א"א להעלות על הלב כ"א להתפשט בשכלול החיים שבתוך החוג המצוייר מהגורל העליון. דרכי האמורי נוסדו על ההנחה המגושמה שהחיים הם מילוי חפץ, לא מילוי חובה. את החפצים אפשר להחליף ע"פ השפעת חפץ יותר מלבב. חיי המשפחה המוטבעים ע"פ מילוי החובה, מכוונים את התפקיד לכל צד, עד אשר עם כל ההשפעות שכ"א מקבל מזולתו, לא יומר היסוד של ההויה ותכונת החיים, שהוא יסוד השם. מה שא"כ דרכי האמורי, התרים רק אחרי מילוי הרצון, ועם עדנת הרצון והרמת ערכו ע"פ החובה אין להם כל עסק, הם מורים גם להחליף את עצם החיים שלהם, כשהרוח יעלה להיות נוטה לזה, וכל הארחות היותר נלוות יכולות הן להיות מתפשטות ע"פ שילוח רסן מעל החיים, מאין להם תעודה וחובה כ"א חפץ ומילוי שרירות לב. תכונת חיים כאלה מתעתקת מנפש לנפש באין מעמד, הולכת כגלגל לפני סופה¹, וישם רשעים ירקב².

קא. דונו דני, יש בו משום דרכי האמורי. השקפת העולם הישראלית, המסתכלת כלפי מעלה, להביט אל נשמת כל הנשמות, אל אור אל מסתתרי, היא חודרת אל תוכיות הדברים ופנימיותם, מה שבתוך החיצוניות העוטרות אותם ככלי המחזיק את המשקה שבתוכו. על כן, המוסר והחכמה וכל משאת נפש רוחנית, שאב לכולן היא אהבת ד' ותורתו, עולים הם בערכם על כל חפצים חומריים שאינם כ"א מכשיריהם, ומתוך הכרה של אמת זאת מתפשטים כמה קוים מאירים לדרך החיים, לעשות

הטוב הכללי, כדוגמת המגמה האלהית הכללית, "טוב ד' לכל ורחמיו על כל מעשיו"¹. ונטיית הרצון אל הפרט וטובו בשיקוע ותמידיות, הרי היא מדרכי האמורי, שהרוח השורר על המבטאים המורים נטיה זו, לא לישראל הוא, וכדאי הוא לאיסור ולריחוק. אבל, מה שהוא רק הוראה על נטיית החפץ, אינו כ"כ משחית, כמו מה שהוא הוראה על היסוד של הדעה והשקפת העולם. יסוד דעת ד' הוא, שהעולם כולו וכל המאורעות הפרטיים והכלליים, הרי הוא כולו רעיון צדק אחד של החכמה העליונה, הגה פי ד', והבחירה הנתונה לאדם להרים את ערכו המוסרי או להשפילו, היא ג"כ בחירה נתונה על כללות ופרטיות גורלו. אשר על כן הצדק והטוב כרוכים הם זה בזה, והמשכה תדירית ההולכת ומגרת את השפעתה בהמשכה קבועה, שמתוך כך נקל להגיד ג"כ את הגורל האישי למשתקעים בתכונת ההויה ע"פ היסודות המוצקים והאיתנים שבה, בחומר וברוח, אין לה שום מקום במציאות, לפי האמת. רק ההולכים ונבדלים מהאור האלהי, הנטבעים במעמקי הבהמיות בכל רוחם ונשמת חייהם, הולכים הם ומשתעבדים להחקים הקבועים, ונמשכים אחרי דרכי הטבע הבלתי גמור ובלתי מואר באור הצדק האלהי, הם נטבעים בבזך כזה עד אשר ימורקו ויטהרו, באופן שיהיו ראויים אל הקדושה של הצדק העליון. ע"כ, יסוד הגד, ההגדה מראש את גורל האדם הנמשך ג"כ מההמשכה הנמשכת בקביעות איתנית כפי הטבע הקבוע, מבלי הבא בחשבון את אשר תחולל יד האדם בבחירתו לשנות בו, זו היא ע"ז, והיא דעה בטלה ושקרה, כשסוברים שהיא מוחלטת בלא השנות². והחלק הנגלה מאיתניות כזו, תלוי הוא בעצם קישור האדם בחלק החיצוני שבהויה. אשר ע"כ, אין רוחניותו העליונה מתגלה בכחותיה העצמיים, אשר "לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא"³, "ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגויים מהמה"⁴.

צמ. 1. תהילים קמה, ט. 2. כלומר: מלשון השתנות. 3. ירמיה י, טז. 4. שם שם, ב. ק. 1. ישעיה יז, יג. 2. משלי ז, 1. קא. 1. ישעיה מה, טו.